היה לי שבוע

בשתיים לפנות בוקר חזרנו הביתה, הבעל ואני. ליד הבית שלנו, על המידרכה עמדה מכונית בעלת מיספר־רישוי כחול מהשטחים הכבושים ולידה שלושה בחורים. שאלנו מה קרה והם ענו שחגורת המצמד נקרעה להם, והם לא יודעים איך לתקן אותה.

פתחנו את המכונית שלנו, הוצאנו פנס ואיזה פלאייר, או איך שקוראים לזה, והבעל ניסה קצת לעזור. אחרי כמה דקות התייאשו כולם והוחלט שרק מוסכניק מדופלם יוכל לעזור. החזרנו את כלי־העבודה למכונית שלנו והצענו לטלפן מהבית לחברת־גרירה. הבחורים הודו לנו בחום. איחלנו לילה טוב ועלינו הביתה.

למחרת, כשחזרתי הביתה מהעבודה, ניגשה אלי שכנה ושאלה בארשת מאוד לא־רגילה: „זה אתם שעזרתם אתמול בלילה לערבים?" „כן," עניתי לה. לא הבנתי מהמבט שלה אם זה נרשם לזכותנו או דווקא לחובתנו. היא לא אמרה מילה.

אבל מה איכפת לי? השבוע אנחנו ממילא עוברים דירה.

● ● ●

אם פעם יכריזו בארץ על תחרות „הצרכן האידיוט" נא לא לשכוח אותי. טוב, אז אולי לא ממש אידיוט, אבל מלך־העצלנים. הדרך שלי לקנות דברים היא לעבור את הרחוב, ללכת לחנות הכי קרובה, לשאול כמה עולה, ולשכנע את עצמי שזה בטח הכי זול בעולם. שנים זה עובד, כלומר האוטו־סוגסטיה.

השבוע החליט הילד שהוא כבר נער, ובמקום מיטה הוא צריך ספה וכורסה לחדר שלו. ניסיתי קצת להתווכח, אבל כמו תמיד הוא ניצח אותי ומיד הלכתי לרח' בוגרשוב ושאלתי למחירם של ספה וכורסה. אמרו לי את המחיר. כמו תמיד חשבתי שזה הכי זול, אבל למזלי היתה איתי חברה, שאמרה שזה נורא יקר והציעה לנסות בעוד חנות.

הלכנו לחנות במרחק של 300 מטר משם והמחיר היה יקר יותר. שמחה וגאה שנצחתי את החברה, כבר חשבתי לקנות בחנות הראשונה, אבל הסתבר ששומר הפתיים גרם לכך ששכחתי את פינקס־הצ'קים בבית.

למחרת הסתובבתי ברחוב הרצל, בעניין אחר לגמרי. בכלל לא התכוונתי להיכנס לחנויות־רהיטים, כי הייתי בטוחה שמה שאני בחרתי זה הכי זול, אבל מבעד לזכוכית באחת החנויות הציצו אלי ספה וכורסה, כמו אלה שהבן שלי רצה. נכנסתי לחנות ושאלתי למחיר. התגובה של המוכר השאירה אותי בפה פעור. המחיר ברח' הרצל היה שלישו(!) מהמחיר ברח' בוגרשוב. בסדר, יכול להיות שזאת לא אותה איכות ואולי זה לא יחזיק מעמד 30 שנה, ובכל זאת, שליש־מחיר נראה לי משונה מאוד.

● ● ●

זה ירוע שליד כל בתי־החולים בארץ עומדים תאפרים ומוכרים פרחים מצ'וקמקים במחירי

בית־מירקחת. בחורה צעירה, בחנות־פרחים בשם ג'וננל, ליד בית־חולים הדסה, ברח' בלפור בתל־אביב, החליטה כנראה להתייחס לעניין ביתר רצינות.

היא מכינה למי שהולכים לבקר חולים זרים יפהפיים, עטופים בניירות ציבעוניים וקשורים בסרטים יפים ולכל זר היא מצרפת בובה קטנה מפרווה, כדי להעלות חיוך על פני אלה ששוכבים להם חולים. הבובה, אגב, ללא תוספת מחיר. שתהיו לי בריאים, אבל אם במיקרה אתם חולים, תבקשו לשכב בהדסה. תקבלו זרים יפים.

אכלו ושתו כי... מחר ימציאו דברים חדשים

נבעולי עוף המיוצרים על־ידי עוף טוב, נראים אמנם כמו קבב מצופה, אבל ממולאים בעוף טחון בתוספת ירקות. אפשר לשמור במקפיא ולחמם חמש דקות בטוסטר־אובן. טוב לארוחת־צהריים וגם ל„אמא, מתחשק לי משהו בפה". אכלתי — טעים מאוד. אריזה של 12 נבעולי עוף במחיר 4.70 ש"ח.

★ ★ ★

גם לטבעולי יש מוצרים חדשים — קבב מן הצומח וטבעולית ירקות מצופה.

הקבב עשוי מחלבוני חיטה וסויה וקציצת־הירקות עשויה מירקות שונים בתוספת חלבוני חיטה וסויה. שניהם די טעימים, אבל לא ברור לי מדוע עולה טבעול יותר מבשר. קבב מן הצומח — 6.61 ש"ח לחבילה של 400 גרם וטבעולית ירקות — 7.23 ש"ח.

★ ★ ★

תערובת ירקות מיובשים של חברת טעם טוב משווקת באריזה שקופה של 150 גרם ונראית בריזק כמו עלי־הריח היפים ששמים בארון. אבל הפעם זה לאכילה. בטעם טוב אומרים שהירקות מיובשים בתהליך מיוחד, השומר על ערכם התזונתי. טוב כבסיס למרקים, לרטבים ואף כתוספת למנה עיקרית.

ידע אישי: הוספתי 3 כפות מהתערובת לכוס וחצי אורז שהתבשלו על האש. יצא טעים וציבעוני מאוד. המחיר — 4.30 ש"ח.

★ ★ ★

השיגעון האחרון בארץ הוא, כנראה, ייצור שמנים למיניהם. בחודשים האחרונים ראו אור לפחות שיבעה־שמונה סוגים שונים של שמנים. אחד מהם הוא תרסיס מזולה, שלא נדבק למחבת. מרססים את המחבת ומטגנים ביצה־עין וחביתה באחריות. התרסיס אינו מכיל כולסטרול. מיוצר מגרעיני־תירס. הוא בלתי רווי ואינו מכיל טעם לווי. מיכל אחד (המספיק לדעת הצרכן ל־125 טיגונים) עולה 5.90 ש"ח.

★ ★ ★

ואפילו שורטנינג כבר הגיע אלינו — השומן הצימחי, שנראה כמו מישחה לבנה, מיוצר על־ידי תלמה בשני סוגים: לאפיה, בטעם חמאה, ולטיגון ולבישול, ללא טעם מיוחד. השורטנינג הוא 100% שומן צימחי. אינו נספג במזון ומחליף את השימוש בשמן, במרגרינה ובחמאה, אינו נחרך או נשרף, ניתן לשימוש חוזר, ואינו דורש קירור. המחיר — 2.65 ש"ח.

★ ★ ★

ומשקאות — יין מטאוס — יין פורטוגלי בעל מוניטין עולמי. הפורטוגלים משווקים את היין כבר שנים ל־126 מדינות ברחבי העולם, אבל כשרצו להתחיל לשווק בישראל אמרו להם: „סטופ! אנחנו צריכים כשרות. תיפנו לרב הראשי של פורטוגל." אתם יודעים מה אני הייתי עונה לישראלים, אבל הפורטוגלים יותר מנומסים, והם באמת פנו לרב הראשי ועכשיו המטאוס כשר.

המטאוס הוא יין רוזה — מה שרוב הישראלים אוהבים, והאריזה שלו מאפשרת להגיש אותו כמתנה. המחיר — 13.30 לבקבוק קטן, ו־18.90 לבקבוק גדול. לא טעמתי. חבל לי לפתוח את הבקבוק.

★ ★ ★

ועוד משקה שהוא מתנה, לפחות בגלל האריזה שלו, הוא ליקר אמדאוס. הליקר (בטעם פרפה אמור, אפרסק, קירסרו כחול, או וישניאק ועוד), משווק עכשיו באריזת־קרטון מהודרת ובה, בנוסף לבקבוק, גם שתי כוסות־ליקר יפות ב־18 ש"ח. אפשר להביא לאהוב או לאהובה, ולשתות ביחד.

★ ★ ★

ואחרון אחרון — גלידות. לשטראוס נולדו כמה מוצרים חדשים. המוצלחת שבהם, לדעתי, היא עוגת־גלידה בטעם שוקו־וניל בתוספת קישוטי קצפת, דובדבנים ושוקולד. העוגה נראית בריזק כמו העוגות שבג'ורנאלים תוצרת־חוץ, מכילה 18־12 חתיכות מכובדות ביותר ומחירה 19.22 ש"ח.

לפי הסקר הפרטי שלי זהו המחיר הנמוך ביותר לעוגות־גלידה בגודל זה באיזור תל־אביב. טעם? — לא טעמתי. לא אוהבת גלידה. אבל מה שאני אוהבת ממש זה שרבט (גלידת־פירות, ללא שמנת וללא חלב). השרבט פלוס החדש של שטראוס הוא מן הטעימים שאכלתי. 5.18 ש"ח לחבילה של 900 גרם.

★ ★ ★

ואחרי שאולי עשיתי לכם תיאבון הנה אזהרה חשובה: מישרד־הבריאות מודיע שהאוכל משמין. אז תקשיבו למישרד־הבריאות ותפסיקו לאכול וליהנות מהחיים. כדי לא למות מזה אתם יכולים לקנות טבליות־מזון של אולפוד טאב. הטבליה פותחה במיוחד עבור סוכנות־החלל והצבא האמריקאי ועכשיו הביאו אותה גם הנה. שש טבליות מספקות את צריכת הויטמינים של הגוף ואריזה של 100 טבליות מספיקה ל־14־10 ימים. מחירה, אגב, 70 ש"ח.

רציתם מדע? — הנה, יש לכם!

שיחת־חולין עם בעל (אחרי 15 שנות־נישואין)

דניאלה!
מה?
תגידי, את אוהבת גבינות!

● ● ●

שיחת־חולין עם הבן (ביום שישי)

שאני אכין עוגה?
למה? את רוצה להרוס לנו את השבת?
יש דווקא עוגה אחת שאני יודעת להכין.
לא צריך. אם את רוצה עוגה – תקני עוגה.

תמונות השבוע

אילו אתם הייתם רואים את שלוש התמונות האלו – לא הייתם מראים ליי? ידעתי!